

opusdei.org

Prelatens brev (december 2007)

Gud kommer för att rädda oss. Stödda på det här hoppet, kan vi under Advent förbereda våra hjärtan så att Jesus kan slå sig ner i dem, föreslår biskop Javier Echevarría.

2007-12-12

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Vi har just inlett *ett marianskt år* i Verket för att tacka den heliga Treenigheten genom Jungfru Maria

för upprättandet av prelaturen av det heliga Korset och Opus Dei för tjugofem år sedan. Jag har bara föreslagit ett par konkreta andaktsövningar för dessa månader, men det som framför allt är viktigt är att var och en ger ny kraft dagligen åt viljan att bli helig och verka apostoliskt genom att umgås intensivt och ivrigt med vår himmelska Moder.

Redan don Álvaro ledde oss på marianska vägar 1978 med anledning av guldjubileet av Opus Deis grundande. Hur naturligt och nödvändigt är det inte att vända oss särskilt till vår Fru på så viktiga årsdagar! Även i detta följer vi i vår Faders spår. Jag har ett starkt minne av hans glädje 1954 då påven Pius XII utlyste ett marianskt år för den universella Kyrkan för att fira hundraårsjubileet av den dogmatiska definitionen av Marie obefläckade avlelse. Den helige Josemaría

påminde oss vid detta tillfälle om att Opus Dei föddes och har utvecklats under vår Frus skyddande mantel. Det är därför som vi har så många marianska vanor som genomsyrar Guds barns vardagsliv i detta Guds Verk. Han uttryckte hur nöjd han var genom att tillägga: **Föreställ er hur glad jag måste ha varit då jag såg att påven vigde detta år 1954 åt den heliga Jungfrun.**[1]

Jag önskar mig att dessa ord återklingar i er eftersom han talade till oss alla. Hur lätt är det dessutom inte att erkänna Jungfru Marias bistånd under varje steg av vårt liv! Låt oss betänka detta beskydd stilla i vår böns fruktbara tystnad, då kommer vi att ännu tydligare upptäcka vår himmelska Moders ständiga verkan, till och med i vårt livs skenbart minsta händelser. Det var hon som med sin Sons makt försvarade oss så ofta från själarnas fiendes snaror, som har hjälpt oss att

segra över frestelser, som har fått oss att övervinna de hinder som dök upp på denna vår vandring mot Gud. Eftersom Herren bestämt så, var det också hon som låtit oss få ny insikt och nya nådegåvor, vilka har spirat i våra hjärtan trots vars och ens ringa personliga värde.

Dessa första dagar av det marianska året sammanfaller med novenan till Marias obefläckade avlelse: en vana som har växt fram i Kyrkan för att förbereda den stora högtiden den 8 december. Såsom den helige Josemaría lärde oss, gör var och en den personligen, på det sätt som han eller hon anser mest lämpligt. Det gör man självfallet genom att anstränga sig mer i den ständiga dialogen med Jungfru Maria, genom en finkänslig kamp i bönen, uppoffringen och yrkesarbetet samt genom att bemöda sig för att släktingar, vänner och bekanta (ju fler, desto bättre) närmar sig Jesus

Kristus genom vår Moder. **Till Jesus går och "återvänder" man alltid genom Maria.**^[2] Vilka planer har du gjort för att övertyga fler människor? Hur förenar du dig med denna marianska lovsång som höjs över hela världen? Hur är din önskan att Jungfru Maria blir allt mer vördad?

Vi har också inlett adventstiden, och den bör vara en sporre för att hand i hand med Jungfru Maria och den helige Josef skrida framåt de veckor som är kvar till jul. Varje år vid denna tidpunkt finner vi i liturgin brådskande inbjudningar till själen, och dessa blir allt mer ihärdiga då vi närmar oss den 25 december. Dessa dagar är mycket lämpliga för att betrakta de ord med vilka Gud från tidernas begynnelse har velat ingjuta hopp i människors hjärtan.

Redan i 1 Moseboks första kapitel, omedelbart efter att man berättat om arvsynen, fyller den heliga Skrift

oss med hopp. Gud riktar sig till frestaren som i en orms skepnad har förlett våra första föräldrar och säger till honom: *Jag skall väcka fiendskap mellan dig och kvinnan, mellan din avkomma och hennes: denna skall trampa på ditt huvud och du skall hugga den i hälen.*^[3] Det är löftet om den återlösning som Jesus Kristus, kvinnans avkomma, genomförde. Där kan vi också som i dunkel urskilja skepnaden av en underbar kvinna – återlösarens Moder – över vilken helvetets orm inte kommer att ha makt. Maria, nära förenade med sin Son, kommer att tillsammans med Honom nå full seger över själarnas fiende. Med tanke på Kristi förtjänster kommer hon att undanhållas arvsynen (med vilken vi alla andra föds) från första ögonblicket av sin tillblivelse. Hon kommer alltid att vara obefläckad på jorden, helt helig i kropp och själ: den *helt heliga*, som österns kristna kallar henne.

Med utgångspunkt i denna profetia hör vi på nytt de gamla profeternas röster med all deras kraft under adventstidens liturgi, vilka utgör en fantastisk symfoni. Låt oss tänka på att särskilt under den sista veckan (inför Jesu omedelbart förestående födsel) kan Kyrkan inte hålla tillbaka sin entusiasm och utropar i förundran. *O eviga vishet, kom för att lära oss vishetens väg* ber liturgin den 17 december, på den första av de stora vardagarna som utmynnar i julens högtid. *O Jesse telning, kom till vår frälsning och dröj inte.* Och senare med ihärdighet: *O Davids nyckel, kom och led ut de fångna ur fängelset, dem som sitter i mörker och i dödens skugga. Kom och rädda människan, som du danat av jorden.*
[4]

Mina döttrar och söner, låt oss helt ta till oss dessa trängande kall som Kyrkan riktar till oss. Låt oss förbereda vårt hjärta redan från de

första dagarna i advent. Låt oss förbereda det så att Herren finner det så rent som möjligt och så att han kan slår sig ner i oss och finna behag. Vi vet mer än väl att ingen av oss är värdig att ta emot honom, men han, som är full av barmhärtighet, tar initiativet: han kommer oss till mötes och ger oss sin nåd. Varje morgon kommer han till oss i Eukaristin. Den noggranna förberedelsen för denna dagliga stund kommer att vara det bästa sättet att förbereda oss för hans andliga ankomst vid jul. Jag ber himlen om att ni förstår detta utrop i all dess djup: **Behandla honom väl!** [5] Den förverkligades i sin fullhet i Marias och Josefs behandling av honom.

Låt oss stanna upp och reflektera en stund med Benedikt XVI:s ord att liturgin *inte använder perfekt – Gud har kommit – eller futurum – Gud skall komma – utan presens: ”Gud kommer”*. Som vi kan se handlar det

om pågående presens, dvs. en handling som förverkligas hela tiden: det håller på att hända nu, det händer nu och det kommer även att hända i framtiden. "Gud kommer" i varje stund. Verbet "komma" framstår som ett "teologiskt" verb, ja till och med ett "teologalt" verb, eftersom det säger något som rör Guds själva väsen. Att därför förkunna att "Gud kommer" innebär helt enkelt att förkunna Gud själv genom en av hans väsentliga och karaktäristiska drag: han är Gud-som-kommer. Adventstiden inbjuder de troende att bli medvetna om denna sanning och att agera därefter. Det ljuder som en hälsosam varningssignal som upprepas från dag till dag, från vecka till vecka och från månad till månad: Vakna. Kom ihåg att Gud kommer. Inte igår, inte imorgon utan idag, nu. De ende sanne Guden, "Abrahams, och Isaks och Jakobs Gud", är inte en Gud som är i himlen utan att bry sig om oss och vår historia, utan Gud-som-kommer. Han

är en Fader som aldrig upphör att tänka på oss, och med full respekt för vår frihet vill han träffa oss och besöka oss. Han vill komma, bo mitt ibland oss och stanna med oss. Han kommer därför att han vill befria oss från det onda och från döden, från allt det som hindrar oss från att verkligen bli lyckliga. Gud kommer för att rädda oss.[6]

Adventstiden för med sig en appell för att ha framför ögonen att *Dominus prope[7]*, att Herren är nära. Varje år imponeras jag av detta utrop i liturgin, som vi kan tolka på många olika sätt och anpassa till vars och ens andliga behov. Låt oss oftare komma ihåg detta glädjande faktum med ännu större djup, då det känns mödosamt och krävande att följa Kristus, övertygade om att detta motstånd vi känner upplöses om vi tillåter denna närhet att omvandlas till innerlighet.

Dominus prope bland annat därför att han är mitt i vår själ i nådens tillstånd: så nära, så nära att han inte kan komma närmare. Han vill bo i oss, inom oss.

Vi kan även tänka på detta *Dominus prope* eftersom vi närmar oss hågkomsten av denna gudomliga stund då den Allsmäktige, som inte behöver något, när tiden var inne ville visa att han finner behag i de skapade varelserna, i var och en av oss: *Deliciae meae esse cum filiis hominum*,^[8] min glädje är att vara tillsammans med människobarnen.

Dominus prope kan duga till att även stärka oss i vår kallelse att verka apostoliskt. Låt oss varje dag anstränga oss mer för att förmedla till vår omgivning utan falsk mänsklig hänsyn att Gud är mycket nära och knackar på själens port. Öppna för mig, min syster, min älskade, min duva, min fulländade!

[9]säger han till alla som till bruden i Höga visan. Vi behöver omedelbart släppa fram honom i hjärtat och inte tillåta att han går förbi, så att det inte går som med bruden i Höga visan som väntade med att svara: *Jag öppnar för min vän, men min vän har gått.*[10]

Låt oss på nytt besluta oss för att förbereda oss mycket väl för jul. Vi är nu i första adventsveckan. Hur ofta har vi redan sagt: *Veni, Domine Iesu*,[11] Kom, Herre Jesus? Vid hur många tillfällen har vi betraktat denna vers i skriften som vi dessa dagar upptäcker har en fullare betydelse: *Rorate caeli*,[12] Må det flöda från himlen därovan, må den Rättvise strömma ur molnen? Må jorden öppna sig, kan vi lägga till. Himlarna har öppnats upp och öppnas ständigt eftersom Herren följer oss varje stund. Men vi behöver beslutsamt riva upp våra hjärtan, vår jordmån, så att den

genomdränks av det gudomliga regn, nåden, som vill hela oss, helga oss och göra oss verkningsfulla.

Adventstiden betyder hopp. Just igår, den 30 november, gav den helige Fadern ut sin andra encyklika, som bär titeln *Spe salvi*: i hoppet är vi räddade. Att läsa och betrakta den dessa veckor kommer att hjälpa oss att genomleva julen på ett djupare sätt.

Då jag sammanfattar dessa rader, riktar jag mig till vår Fader så att han lär oss att söka Kristus, med samma ömhetsbevis som han visade då han tog bilden av Jesusbarnet i sina händer, en kopia av den bild som augustinersystrarna i Santa Isabel i Madrid vördar.

Låt oss även fortsättningsvis vara förenade i bön och böneämnen genom att särskilt *inblanda* Jungfru Maria i våra böner.

Med all tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Rom den 1 december 2007

[1] Den helige Josemaría, 9/1 1954.

[2] Den helige Josemaría, *Vägen*, nr 495.

[3] 1 Mos 3:15 (1917 års översättning).

[4] Jfr. Missale, Verser före evangeliet, vardagar 17 till 24 december.

[5] Jfr Den helige Josemaría, *Vägen*, nr 531.

[6] Benedikt XVI, Predikan vid första vespern för första söndagen i Advent, 2/12 2006.

[7] Tidegården, Andra vespern för
första söndagen i Advent,
Läsningsgudstjänsten (Fil 4:5)

[8] Ords 8:31.

[9] Höga v 5:2.

[10] *Ibid.*, 6.

[11] Upp 22:20.

[12] Jes 45:8.